

II. felvonás

A Múlt Szelleme

2. fejezet

Semmi Sincs

Kétszer

- Ki? – kérdezte vissza a nő meglepetten. Tudta, hogy a mögötte elhangzott kérdést felé irányozták, de gőze sem volt arról, hogy ki lehet az a Selene. Fenn csak akkor látta be a tévedését, amikor a nő felé fordította a halványkék szemeit. Ha a testalkatán nem is, de az arcvonásain már tisztán látszott, hogy csak összetévesztette valakivel. Minden esetre, legalább már túl voltak a találkozás pillanatán, ez is elegendőnek bizonyult rá, hogy tudja: ez nem csapda.

- Óh, elnézést, csak összetévesztettem valakivel – javított a modorán jócskán a férfi, némileg megilletődve. Rögvest kezét is nyújtott a hölgynek. – A nevem Jaris Fenn, ők pedig a társaim, Mira Wess és Leana Ventris – a múltkori után nincs az az isten, hogy ismét őrizetlenül hagyják a Reavert. Szegény Carlnak várnia kell, egyre csak azon tűnődve, hogy összejön-e neki a várva várt alkalom, vagy ismét csúfosan pofára esik majd. Időközben a kis csapat helyet foglalt a twi'lekkel szemben, aki kezdetben nem tudta mire vélni a dolgot. Minden esetre szívélyes mosollyal az arcán tűrte, ahogyan a három, első látásra a kislányon kívül nem valami szimpatikus szerzet kényelmesen helyet foglal az orra előtt. Csak aztán törte meg a kávémorajját.

- Mit keres még itt, ha valóban összetévesztett valakivel?

- Mert mégsem tévesztettem össze... vagyis, ez bonyolult – elvégre különösen nehéz feladat lett volna, ha egy mondatban akarja elmondani az egész történetet. Aminek alapján összetévesztette valakivel, de mégis annak a személynek bizonyult, akit keresett. De csak mondania kellett valamit. – Szóval az a lényeg, hogy...

- Mától a mienk vagy – vágta a képébe flegmán Leana. Nem igazán tudta, hogy milyen reakciót várjon a nőtől, de az értetlen homlok és szemöldökráncolás kivételével mindent számításba vett, s mégis ez történt. Mintha a twi'lek nem tudta volna eldönteni, hogy ez csak valamiféle rossz vicc, vagy az életét fenyegetik éppen.

- Mi van?! – csattant fel végül, kissé haragosabban a tervezettnél. De ez bőven elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy Fenn megpróbálja elmagyarázni az esetet.

- Hogy is mondjam... – kezdte olyan finoman, amennyire csak tudta. Még csak az hiányzik, hogy a nőt ájultan vonszolják fel a hajóra, aztán végképp kiderüljön, hogy összetévesztette valaki mással. Na, az csúnya lenne. – Ismered Sigilt nem? – a nő pókerarccal bólintott. – Ő mondta, hogy itt találunk és arra kért...

- Ha ő mondta, akkor miért nincs itt? Tudtommal vele kéne beszélnem.

- Az a helyzet, hogy sajnos már nem tud eljönni. Még régebben a sorainkba szegődött, jó barátommá vált azokban a napokban, de a legutóbbi akció során az életét vesztette. Az utolsó kívánsága volt, hogy értesítsünk.

- Áh, már értem – felelte a nő, a padlóra eresztve tekintetét, olyan búsan, mintha egy szerettét vesztette volna el. Most már Fenn biztosan tudta, hogy ő az.

- Tudom, hogy ez most nagyon nehéz neked, de hidd el, jobbra fordulnak majd a dolgok. Mellettünk biztonságban leszel, mi nem vagyunk olyanok, akik esetleg kihasználnának. Sőt, a rabszolgotartást sem pártoljuk különösebben – a nő valami érthetetlen gesztussal pillantott felé. – Felszabadítunk, ami azt illeti.

- Mégis mi alól? – értetlenkedett a nő továbbra is, aztán csak elkezdett derengni valami a történeteket illetően. S miután minden lehetőséget átfutott az elméjével, rájött, hogy végképp nem ért semmit. Hiányzott egy részlet. – Mit is mondott?

A következő percekben Fenn részletesen elmondott mindent az üzenetben foglaltakról, bár annak a keletkezés körülményeit inkább kihagyta, hiszen a twi'leket végképp nem érdekelhette, hogy mit és mikor csináltak akkoriban.

- Ezt írta? – nevetett fel a nő, hatalmas tehertől megszabadulva a lelkében. Így már összeállt neki az egész, mindent értett. – Kezdetben még kételkedtem afelől, hogy valóban a társai voltatok, de most már biztos vagyok benne. Nincs még egy ember a világon, akinek ekkora szíve volt, és még a halálában sem tudott felhagyni a bunkózással. Szóval, csakhogy tisztázzuk a dolgokat. Rólam volt szó, de nem vagyok az a háladatos leányzó, aki a fedélzetre kerülve olyan módszerekkel elégíti ki az igényeiteket, amelyeket még el sem tudnátok képzelni. Úgy értem, régebben volt pár „extrém” eset – eközben akaratlanul is komorabbá vált a hangneme.

- Szóval, akkor mégis egy kurva vagy – csattant fel cinikusan Ventris. Az ékes szavak hallatán a nő olyan intenzitással nézett rá, mintha a tekintetével próbálta volna megölni. S meglehet, már tényleg ezen kezdett járni az elméje.

- Nem volt választásom – felelte végül merőben más, keserű arccal, hangjában mély megbánást és szégyenérzetet mutatva. – És annak már rég vége.

- Mindig van választásod, ex-kurva – ha mást nem is, Jaris már tisztán látta, hogy ezek ketten az első percben szétszaggatják egymást, ha egyedül maradnak. Tehát, ha felveszik, valamit sürgősen ki kell, hogy találjon.

- Hidd el, egy falhoz láncolt, napokon át éheztetett kislány nem tehet sokat, ha két férfi egyszer csak betoppan a cellájába és letolja a nadrágját. Nem ejthetnénk a témát? – fordította Jaris felé a szemeit, tisztán látszott rajta, a pusztá tekintetén, hogy nagyon kényelmetlenek számára a történések. S ha igaz, amit mond, akkor ahhoz is rengeteg akarat erőre kellett neki, hogy tovább tudja élni az életét, nemhogy ne vágja bele a most némi együttérzést mutató lány fejét az asztalba.

- Dehogynem, és elnézést Ventris viselkedése miatt, nehéz időszakon megy keresztül – igazság szerint nem, de Leana inkább okosabb tettek gondolta a bólogatást, nehogy az ő helyére érkezzen az új jövevény. – Azt még tudnunk kell, hogy ebben mi volt a szerepe Sigilnek, és miért gondolja úgy, hogy velünk kellene jönnöd? Az ilyesmit nem jelenti ki véletlenül, biztosan egymás segítségére lehetnénk.

- Ő mentett ki onnan, jobban mondva, egy rakás pénzt fizetett értem Jabbának, aki széles mosollyal az arcán dobott oda neki, mint valami állatot. Persze Sigil később felszabadított, amikor már képes voltam túllépni a történteken. Ezt is csak neki köszönhetem. Azóta egyengette az életem, próbálta helyrehozni az akkor elkövetett hibáját. És hiába tudom, hogy mit tett aznap, én akkor is jó embernek tartom. Legalább felvállalta a tetteit, sőt, szembe is nézett azokkal. Ami a veletek kapcsolatos dolgokat illeti, többé már nem köt ide túl sokminden. Nem csak veletek történtek tragikus dolgok, amelyek gyökerestül felforgattak mindent.

- Ezt értem, de akkor már tudjuk, hogy mi voltál. De azt nem, hogy mi vagy – szólalt fel Leana ismételtén. Egyszerűen nem tehetett az aggályai ellen.

- Most egy egyedülálló, független nő vagyok, akinek még a hátán is feláll a szőr a „Mától a mienk vagy” kijelentés hallatán (szegény Carl), ezt már most tisztázzuk. Nem

vagyok senkinek a kéjence, ha valaki még egyszer előássa a témát, én már ki is szállok a legközelebbi lakható bolygónál. Világos? – nem meglepő módon, mindannyian rábólítottak. – És mielőtt még belevágnánk, szeretnék valamiféle biztosítékot, hogy tényleg nem vagytok „azok” a bizonyos emberek.

- Természetesen – bár azt nem igazán értette, hogy és legfőképpen mikor mentek át magázódásból tegeződésbe, de azt már tudta, hogyan bizonyíthatja be véglegesen a szándékait. Nemes egyszerűséggel a köpenye hajtásaiba mélyesztette a kezét, majd az asztal közepére vágta a fényszabljáját. Egy ilyen helyen szinte fel sem tűnik az ilyesmi, különösen itt, a Dantooine-on. A vörösösen izzó pengét egyébként sem kell kibontania, tehát a nőt teljes mértékben meggyőzi majd a fegyver.

- Érdekes egy kard – jelentette ki a twi'lek meglepetten, de mégis közömbösen, a markolatba vágta jelekbe mélyesztve a halványkék szemeit. Egy pillanat erejéig azon kapta magát, hogy felé is kezd nyúlni, keze már majdnem hozzá is ért, amikor észrevette magát. Azért igazán illik megkérdezni. – Szabad?

- Nem, még a végén megvágnád magad – rázta a fejét Fenn, nyomban a tokjába helyezve a fegyverét. Még csak azt kéne, hogy rájöjjön a színére. Csak összezavarná szegénykét. – Még a végén megvágnád magadat. Lehet, hogy tudsz egy-két dolgot ezekről, de hidd el, sokkal nehezebb bánni vele, mint gondolnád.

- Elhiszem – felelte a nő, miközben felegyenesedni készült. – Nincs valami sok holmim, legalábbis, amit félnék hátrahagyni. Szóval, mikor indulunk?

- Felőlem akár most is – mosolyodott el Jaris. – Mellesleg, mi már bemutatkoztunk, de még mindig nem tudjuk, hogy szólítsunk téged – jegyezte meg az egyértelműt.

- Hívjatok csak Ann-nek.

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha már minden tökéletes lenne. Hőseink felkeltek az asztal mögül, majd a világ legkönnyebb napjuk fényében tündököelve iramodtak a kijárat felé. S ahogyan az lenni szokott, a sors ismét alaposan keresztbetett nekik. Hiszen a következő pillanatban egy jól megtermett rohamosztagos toppant be a kantinba, aztán még egy, s még egy. Összesen öten érkeztek.

Ha ez nem lett volna elegendő bonyodalom, a leghátul baktató twi'lek hátához is egy sugárvető meredt. Azonban azt nem egy birodalmi, hanem egy trandoshi tartotta felé. A bűzös leheletét, valamint a minduntalanul a talajra csöpögő nyálát tisztán érezte a nő. És meg kell hagyni, nem lett túlzottan elragadtatva a helyzettől.

- Ugye nem köröznek benneteket? – törte meg Ann a feszültséggel és ideges fontolgatással teli pillanatot. Fenn nem azon agyalt, hogy tudnák innen kiverekedni magukat, (hat fegyveres, ellenük?) hanem úgy tehesse meg, hogy ne lyuggassák szitává az új útitársukat. És hirtelen semmi sem jutott az eszébe.

- A helyedben inkább nem szólalnék meg, kicsi twi'lek – sziszegte a férfi, a nyaka fölé hajolva. – Ha jó kislány leszel, fájdalommentes halálad lesz!

- Ők azok? – szólalt fel végül az egyik rohamosztagos, a trandoshi pedig menten rá is bólított. Ennek hallatán valamennyien a kis csapat felé tartották a sugárvetőiket, s egy véget nem érő pillanat következett. Az egykori mester és tanítványa már szorosan markolta a fényszabljáját, miközben Ventris szép komótosan egy sugárvetőért nyúlt.

Rövidesen meg is ragadta az egyetlen fegyvert, melyet magával hozott. Ha valahol, akkor itt nem számolt egy újabb heves tűzharccal. Ahogyan Ann sem. Sőt, ő számolt ezzel a legkevésbé, ami azt illeti. Mégis ő lépett elsőként.

Kezdetről fogva elege volt a mögötte tornyosuló hústoronyból, mind a szagából, mind az immár a vállára csorgó nyálából, akárcsak a képéből. Szerencsétlen nem is tudta, hogy mi történik körülötte. A nő olyan lehetetlen szögéből rúgta fejbe, hogy még a sugárvetőjét is elfelejtette elsütni, annyira belerázkódott a dologba. S amint a többiek első kézből tapasztalták, hogy a *twi'lek* nagyon is meg tudja védeni magát, már nem haboztak szembeszállni az ellenséggel, de Ann még náluk is előbb lépett.

Két erőteljes, a férfi gyomorszájába irányzott ütéssel, majd egy nyomatékosító jellegű fejrúgással leterítette a *trandoshit*, s nyomban az újdonsült társai elé is szökellt. Hiába volt Fennek fénykardja, Ann egyáltalán nem volt meggyőződve a harcászati képességeiről. Ezért inkább ő játszotta a védőszent szerepét.

Valamennyi rohamosztagost megrázta a következő pillanat, amikor a nő egy szürkés, henger alakú tárgyat rántott elő a bőrlötözete valamely fondorlatos hajtásából: egy fénykardot. A hamarosan kibontakozó, zöldesen izzó penge úgy verte vissza nő felé záporozó lézernyalábokat, mintha azok kezdetről fogva a feladók felé tartottak volna. Az első birodalmi eleste után Ventris úgy érezte, neki is mutatnia kell valamit, ezért nyomban keresztül is lőtte a legközelebbi klón sisakját.

Ha eddig tétlenül, s legfőképp értetlenül nézett is maga elé, Mira most haragos istennőként vetette be magát a harcba. A saját fénykardja oltalma alá véve Leanát, aki bármennyire is égett a bizonyítási vágyában, kénytelen volt beletörődni, hogy labdába sem rúghat a három erőhasználó mellett. Fenn volt az egyetlen, aki még most sem aktiválta a fegyverét. Tartott tőle, hogy az egész egy igen nehézkes pillanatot hordoz majd magával, így inkább csak kerülgette a lövedékeket.

S mikor a halál egyik vörösös követe csak centikre suhant el a feje felett, egy sebes erőlkést követően kénytelen volt belátni, hogy taktikát kell váltania. Szorított a félelmetes kardja fogásán, és az aktiválás küszöbén hagyta a markolatát, miközben tisztázásképp fordította a nő felé a tekintetét.

Nagyon nem akarta, hogy a hölgy nekik essen a riadalmában.

- Előre szólok, ennek vörös a pengéje – még megvárta, hogy a *twi'lek*ben tudatosuljanak a dolgok és egy biccentéssel szentesítse a dolgot, aki már csak arra eszmélt, hogy – közel két hosszas hetet követően – ismét húst mart a vörösösen izzó penge. Az utolsó még lélegző rohamosztagost, ami azt illeti.

A kocsmában tartózkodók döbbent pillantásaival szembesülve magától értetődött, hogy nekik nagyon gyorsan el kell húzniuk a csíkot, ha nem akarják, hogy egy egész csillagrombolóra való ellenféllel gyűljön meg a bajuk. *Három fénykardforgató egy helyen... ennek már a puszta gondolata is rosszat sejtet.*

Persze Ventris nem tudott csendben maradni a hajóhoz vezető úton.

- Szóval te is Jedi vagy, miért nem ezzel kezdted? – fordította felé kék szemeknek kíváncsi pillantását. Utólagosan nézve az elhangzottak nem csak felettébb illetlenek

voltak, de számára semmiképp sem jelentettek jót. Egy félkegyelmű szolgálányt még fél kézzel elintéz, de egy jedi... egy rúgással megkeserítheti a mindennapjait.

- Mint láttad, ezért üldözni szokták az embert. Bocsáss meg, ha nem mutogatom a fénykardomat minden jöttmentnek, aki erre téved – ekkor Jaris felé fordultak a szemei – Neked sem ártana némi elővigyázatosság. Legalább a padawanod érdekében.

- Ő nem a tanítványom – felelte a férfi vegyes érzelmekkel. Ő már hátat fordított a Rendnek, a Lázadásnak, és mindennek.

- Régebben tanított, amikor még kicsi voltam. Aztán... másképp alakultak a dolgok. De mi van veled, belőled ki faragott ilyen ügyes karfogatót? – a hajlékonysága mellett ezt irigyelte tőle a legfőképpen. Ha ő így értené a dolgát, már rég lovag lenne.

- Sigil. Ahogy korábban is mondtam, mindent neki köszönhetek.

- Tudod, ha csak fele olyan jó is vagy, mint ő. Akkor egy életre szóló belépőt szereztél a legénység soraiba – próbálta valamivel derűsebbre fordítani a szót Fenn, mikor már csak méterekre jártak a kicsiny hajójuktól.

- Meglehetősen egyedi – jegyezte meg Ann, amint a Reaver éles vonalai szép lassan kirajzolódtak halványkék szemei előtt. Nem festett másképp, mint a tarisi kiruccanás végeztével. A Fekete Nap által eszközölt módosítások még mindig egy veszedelmes ürteknő látszatát keltették. A matt fekete festék, a narancssárga csíkok inkább tiszteletet parancsoló, mintsem kecses ábrázatot kölcsönöztek az – állítólag – már negyven éves YT-1930-asnak. A két ormótlan fölöveg pedig minden volt csak nem megnyugtató a nő számára. *Ezek miféle háborúból szédültek ide?*

Beljebb lépve egy újabb rejtelmes idegent pillantott meg, Carlos buzgón sietett oda hozzájuk, Ventris pedig már előre készítette a rekeszizmait. Feleslegesen. Fenn már az első pillanatban közölte vele pár rejtelmes, a nő által láthatatlan kézmozdulattal, hogy jobban jár, ha inkább nem próbálkozik meg semmivel.

- És melyik kabinban szállhatnék meg? – fordította Ann ismételten a hajó „drágalátos” kapitánya felé a tekintetét, ezzel egy újabb problémát felvetve. Az egész eddig eszébe sem jutott Jarisnak. *Ki a fene gondolna erre fényes nappal?*

A négy fős legénység és a három kabin eddig tökéletesen megfelelt mindenkinek. Ventris végre kaphatott egy sajátot, így már egy ideje nem kellett attól tartania, hogy valami olyasmit kotyog el álmában, amit nagyon nem lenne szabad. Carlos is élvezhette az egyedüllétet, hiszen Mira ki más mellett akarta volna tölteni az éjszakát, mint a korábbi mestere mellett? Aki egy percre sem bánta a dolgot, mindig örömteli pillantásokkal figyelte, ahogyan a lány szép lassan álomba szenderült. Megerősítette benne a tudatot, hogy ő végre biztonságban van, s viszonylagos kényelemben.

- Nos, ez egy jó kérdés – simította végig a kezét az idő közben növesztett szakállán, amely alig néhány centi vastagon fedte az állát. Ennyi még jól is állt neki. Azt meglehetősen körülményesnek találta, hogy West megint Carl mellé pakolja, hogy Ventris megint mellette aludhasson, és így biztosíthasson szállást Ann számára.

Különben is, mivel magyarázná az egészet?

Mikor meghozta a döntését, ismét egy olyan pillanat következett, mikor nagyon is kétkedni kezdett abban, hogy jó ötlet volt Leanát háznál tartani, ahelyett, hogy kirakták volna valahol. Hisz a tervrajzokból már nem lesz valami sok hasznuk, ha

Lázadás gondjaira bízzák őket. Legalábbis ők nem arról híresek, hogy a nem létező busás összegeiket semmirekellő csempészeknek adományozzák. Valószínűleg felajánlanak pár szabad helyet a soraikban... melyre még nem is tudja, hogy mit válaszoljon Fenn. Ez Mirának egy rég dédelgetett álma, akárcsak neki.

Csak éppen a rémálma.

- Carl mellett még akad egy szabad hely – felelte hosszas töprengése követően, egy kívülálló nem is érthetné, hogy ez valójában milyen komplex döntés errefelé. Dahnt ismerve ez kissé macerás lesz, eleinte. De bízott benne, hogy Ann szoros híve a tanításainak, így csak nem tesz – komoly – kárt szegény perverz társában. – Ha bármivel is próbálkozna, csak mutasd meg a fénykardod.

- Rendben – bólintott rá a nő, enyhe mosollyal az arcán. – És, ha már itt vagyok, megtudhatnám, mi a konkrét úti célotok? Hátha segíthetnék – ekkor mindannyian összenéztek ennek hallatán, mintha tudat alatt hosszasan tanakodtak volna.

- Rá akarunk találni a Lázadásra, de sajnós nem tudjuk, hol lehetnek.

- És miért? Csak nem harcolni akartok a Birodalom ellen?

- Nem, csak véletlenül a hajón maradt a galaxis legfejlettebb csillagrombolójának a szerkezeti leírása. És szeretnénk, ha jó kezekbe kerülne.

- Jó gazdag kezekbe – egészítette ki Ventris, a saját kikötésével.

- A Hoth bolygón van a főbázisuk. Nem valami nagy, vagy elékelő, de szerintem az is megteszi – vágta rá Ann, mintha ez lenne a világ legköztudomásúbb ismerete. És, ha Jaris nem felejt el mindent, amikor végre kikeveredett a Wayland fogságából. Még talán el is hitte volna, de nem így tett.

- A Hoth? – nevetett fel jóízűen, akárcsak a többiek. – Azon az elátkozott helyen semmi sincs egy rakás jégen és wampán kívül. Ezt mégis honnan szedted?

- A kantinban hallottam – közölte, s őszintén hitt az igazában. – Egy részeg zabrak mormogta két feles között. Nem hinném, hogy túl sok oka lehetett volna, hogy hazudjon. Ráadásul teljesen logikus az egész. Ott még a Birodalom sem keresgélne.

- Logikus? – Fenn rekeszizmai szinte már táncot jártak. – Ennyi erővel, akár még a Tatooine is lehetne a központjuk. Abban a kis porfészekben jóllehet, katonák ezrei bujdosnak. Hidd el, én már voltam köztük, akárcsak Mira. Nem lehetnek annyira kétségbeesve, hogy a világ legzordabb zugai közé meneküljenek.

- Ami azt illeti, a Tatooine-on születtem. Az a hely minden, csak nem egy eldugott kis porfészek. És Hidd el, ha elég leleményes az ember, még ott is elbújthat egy hadsereget – erősködött a twi'lek továbbra is az igaza mellett.

- Boccs, nem akartalak megsérteni – bár az otthona szidását követő arckifejezés nem épp sugallt sérelmet Ann részéről, de a férfi első kézből tudja, hogy a jedik nem szokták csak úgy kiönteni az aggályaikat. Különben is így kívánta az illem. – De akkor is, egy részeg zabraktól hallottad. Ennél még az is hitelesebb forrás lenne, ha én elősétálnék egy szemétdombról, és azt mondanám: „A Rishin vannak.”

- És lehetséges lenne. Addig nem tudhatjuk, amíg oda nem mentünk.

- Ez igaz. Ha a Yavin túl nyilvánvaló volt központnak, akkor lehet, hogy egy sokkal eldugottabb helyre vitték, ami megmaradt – helyeselt Mira.

- Legalább próbáljuk meg – tette hozzá Carl, csak hogy szerepelhessen.

- Az a galaxis másik felén van. Ha nem tévedek, pont annyi üzemanyagunk van, hogy odamenjünk, aztán elhúzzuk a csíkot, ha valami rosszul sülné el – tehát, ahogy szokott. – Ezért én azt mondom, előtte szerezzünk némi költőpénzt.

- Aztán menjünk egy kósza látomás után, hogy az új jövevényel fénykardot hajkurászhasunk, csak azért, hogy kilopják alólunk a hajót, és lophassunk magunknak egy másikat, és így tovább, és így tovább. Nyugi, már ismerjük a járását – gúnyolódott egy kicsit Ventris, kihasználva az újabb tökéletes alkalmat.

- Oda sem kellett volna mennünk, eddig csak a bajt hozta ránk – csóválta a fejét Fenn, hiszen aznap a legénység harmadát elvesztették.

- De már megtettük, ez a tervrajz olyasmi, ami milliók életét mentheti meg, vagy döntheti romba. Ha már elindultunk egy ösvényen, járjuk is végig – tette hozzá Dahn, miközben kezdte furcsállni, hogy még most sem indultak el.

- Ez igaz, de azért óvatosan – helyeselt Mira, legbelül rettegve attól, hogy épp ennek a nyomán fognak valóra válni az általa látottak.

- Honnan lesz meg a pénz? – tette fel az első megoldandó problémát Ann. Jaris ennek hallatán csak észrevette, hogy ebbe még bele sem gondolt. Hamar átfutotta a gondolataival az összes lehetséges helyszínt, gondosan mérlegelve a lehetőségeket. Aztán, mindössze másfél perc elteltével, csak felöltött neki a tökéletes megoldás.

- Szétnézünk a Dubrillionon. Kis szerencsével akad valami értelmes meló is, ahelyett, hogy megint lopnunk kellene – hiszen, ha már csempésznek mondják magukat, akkor ideje lenne a hivatásuknak is élniük. Mert eddig mindent tettek, csak azt nem. – Kis szerencsével még vehetünk is pár stukkert, szükség esetére.

- Akkor megbeszéltük – türelmetlenkedett Carl, mintha csak neki tűnt volna fel a hosszas ácsorgás. Hát még, ha tudta volna, hogy pár perce még birodalmiakkal küzdöttek a többiek. – Szerintem induljunk is...

Két órával később:

Szerencsére azok a rohamosztagosok csak egy kisebb csoport részét képezhették, mert egyetlen birodalmi hajó sem volt a közelükben, az egyszer biztos. Fenn szokása szerint figyelte a hiperúrbn suhanó Reaver kilátását, mindössze egyetlen szokatlan dolog zavarta a nyugalmát. Az új jövevény is szerette ezt tenni.

- Tudsz hajót vezetni? – törte meg a kapitány, a lassan már kínosnak ható csendet. Ann úgy állt mögötte, mintha akarna valamit, de mégsem szeretett volna semmit.

- Igen. Nem is rosszul, csak kevés alkalmam nyílt rá. Nekem sosem volt saját hajón, ha valahova menni akartam, muszáj voltam az utasok közt.

- És sok helyen voltál már? Vagy erre is csak kevés alkalmad nyílt?

- Most, hogy mondod, tényleg nem volt valami sok. A Tatooine egy kicsiny, elszigetelt hely. Egy hozzám hasonló lánynak ott nem voltak lehetőségei, hiszen kiskoromtól az utcán éltem. Aztán jött Jabba és a szolgaság, már szinte felnőttem, amikor Sigil kivitt onnan. Ő elvitt néhány érdekes helyre, még az Alderaanra is, amíg megvolt. Miután kitanított, azt mondta, hogy innentől jobb lesz, ha elvállnak az ösvényeink. Akkoriban a fél galaxis őt hajkurászta, nem is értem, hogy húzta ki idáig.

- Túlélőtípus volt. Akárcsak mi. És utána mi történt?

- Kitett a Kashyyykon. Eleinte jó ötletnek tűnt, de később kezdtem megelégedni a sok szőrös bundahegyet. Két hónap elteltével már a Dantooine-ra mentem, hogy új életet kezdjek. Eddig minden jól alakult, de aztán... – belefulladt a szó a twi'lekbe, Jaris érezte, hogy ezt nem is akarja igazán elmondani, ahogy ő sem hallani.

- Késő lejár, inkább dőljünk le. Hosszú lesz a holnapi nap.

- Csak idetaláltál – szólította meg Carl, széles mosollyal az arcán feküdve. Tudta, hogy nincs sok esélye, de mégis, valamiféle megmagyarázhatatlan indíttatás egyre csak hajtotta. Szemei majdnem kifordultak a gyönyörtől, ahogyan a nő szó nélkül helyet foglalt a szomszédos ágyon, majd felé fordította a halványkék szemeit.

Dahn egy pillanatra a plafon felé nézett, aztán – mikor úgy vélte, már nem felé mered a két csodaszép szempár – ismét Ann-re pillantott. A twi'lek már csakugyan mással volt elfoglalva, épp kecsesen levette az ezüstös karkötőjét, majd a fekhelye melletti bútorszerűsége tette azt. Ezután következett a kommunikátora, melyet gondosan mellé helyezte. Jedi létére méltán érezte, hogy közben a férfi nagyos is megbámulja, de mégsem tett ellene semmit. Elvégre már csak egyetlen dolog maradt, a fénykardja. Ezt is gondosan a többi mellé helyezte, pontosan a fejébe vásve a jelenlegi helyzetüket. Nem szerette, ha a holmijához nyúlkál valaki.

Kecses lekkuit szép lassan végigsimította a bájos kézfejével, majd ásított egyet. Élettel teli, zöldes árnyalatú ajkai, fehér fogai, valamint az egészséges ínye sorra megmutatkozott a fáradtsággal teli pillanatban. Az ingert elkapva, nyújtózkodni kezdett, karjait kecsesen átfonva a vállai felett. S a nyakát is nyújtóztatni kezdte.

Ez kínzás... – visszhangzott Dahn gondolatai közt. Mit nem adna, *csak egy percért is*. Viszont megfélekedett a tényről, miszerint egy hozzá hasonló, egyszerű elme számára kész aknamezőnek számított egy ilyen gondolat. Már rá is lépett egyre.

- Még nem voltál nővel? – ráncolta Ann a homlokát, a férfi számára még ezt is csodaszépen, szinte tökéletesen tette. Kezdetben nem igazán értette a kérdés természetét, aztán csak leesett neki, hogy ezek még a gondolatait is olvashatják.

- De igen... csak már nagyon régen – ekkor muszáj volt feltennie az élete második legostobább kérdését (a múltkori mindent viszi!). – És te voltál már férfival?

- Túl sokszor is – vágta rá a nő búskomoran. Mely még a férfi számára is inkább tettetnek, mintsem szomorúsággal és szégyennel telinek tűnt. Azonban ezen sejtelmét inkább figyelmen kívül hagyta, hiszen most az ösztönei hajtották. Egyre csak azon törve az elméjét, hogy tudná még kínosabb helyzetbe hozni magát.

- Gondolod, ha te és én... vagyis én... – hebegte kissé zavarban.

- A töködnél fogva lógatnálak fel a mellékhelyiség előtt – mosolyodott el Ann gúnyosan, s egyben dacos tekintettel. A sejtésének megfelelően, Dahn inkább nem próbálkozott többet. – Jó éjt! – zsörtölődött még egy utolsót, aztán elfeküdt a nem túl kényelmes fekhelyén, és magára húzta a vékony szövettakaróját.

Maga az álom olyannak tűnt számára, akár a kámfor. Egyszer csak lehunyta halványkék szemeit, aztán már fel is ébredet. Az egész, még az alvás érezte is menten szertefoszlott, amint beleérkezett. Ritkán akadt, ilyen általában mindig álmodott, valami szépet. Ebből a szempontból nagyon is szerencsének mondhatta magát,

hiszen a legtöbben újra és újra átélnek minden borzalmat az éjszakáik folyamán. Ezért még a lenge elszenderüléstől is borzalmasan rettegnék.

Persze ehhez Sigil is nagyban hozzásegítette.

Felnyitva szemeit, meglepetten tapasztalta, hogy az asztalra rakott mindhárom tárgy a helyén van, pontosan úgy, ahogyan azt a fejébe véste. Egy lopott pillantással még a barna színű, ahhoz képest meglehetősen szegényes bőrruházatát is tüzetesen leellenőrizte, és örömmel tapasztalta, hogy mindent rendben talált. Összességében nem volt ez egy olyan rossz éjszaka, bár már látja, hogy ez sokkal nehezebb is lehet. Például nem tudja, hogy ez a Ventris kinek képzeletét magát, de ha ennyire jár a szája, biztosan valami hangadó, fontos egyén lehet – vagy csak Fenn próbál türelmes lenni.

Remélhetőleg sem vele, sem ezzel az erős gungan vonásokkal tűzdelt emberrel nem akad össze a közeljövőben. Az mégiscsak csúnya lenne egy jöttmenttől, hiszem még be sem illeszkedhetett. Még sokáig tűnődött volna ezen.

Ám hirtelen hangos horkolásra lett figyelmes. Nem csoda, hogy teljesen érintetlen maradt, mindene. Carl még fel sem ébredt, tehát lehetősége sem nyílt rá. *Különös, általában délben szoktam kelni.* Csupán ekkor nézett rá a szekrényen heverő órára. Kevesebbet mutatott hajnali ötnél, két teljes perccel. Bár Ann az elalvásban avatatlan bajnoknak számított, a visszafekvésben már koránt sem jeleskedett ennyire.

Úgy döntött, a dolgait egyelőre a kicsiny, alig egy méter magas szekrényen hagyja, s abban a pár órában bolyong egy kicsit. Egyébként sem ártana, ha minél hamarabb megtudná, hogy mi hol van a fedélzetén. A levegőben terjengő „*illatok*” alapján még a szennyest sem tudta beazonosítani – meglátszott Mira szorgos keze e téren, hiszen Leana még ehhez is lusta volt. Mégsem tett meg többet néhány lépésnél, máris megállt, hiszen két fordulóval arrébb már talált is egy ablakot.

A *twi'lek* menten megállt előtte, halványkék szemeit a kozmosz rejtelmes retináiba mélyesztve. Amikor utazott, sok esetben lenyűgözték a látottak. Azonban néha, néhány elvétett esetben nem is az, amit meglelt benne, hanem a remény, hogy felfedezheti azt, amit nem lenne szabad. S most már meg is ragadhatta az alkalmat egy hosszas elmélkedéshez. Legalábbis megragadhatta volna.

- Mit csinálsz? – lépett mögé Mira, felé fordítva kíváncsi szemeit. Meg kell hagyni, ha minden tekintetben bájos is volt a lány, ezek a szinte már smaragd zöld szemek adták az igazi szépségét. A tekintet, melyből egyszer már kihunyóban volt az élet. Ám most, három hónappal az embert próbáló körülmények után:

Már ismét teljes pompájukban tündököltek.

- Nem tudtam aludni, ilyenkor mindig ezt csinálom. És te? – irányozta felé a kérdést jogosan. Elvégre egyikük számára sem lehet szokásos az ily korai ébredés.

- Én sem. *Egyfolytában egy kósza álom kerget, amiben a saját kezemmel ölk meg mindenkit, akit valaha szerettem. Még hozzá örömmel* – teljesen érthető módon, ezt inkább nem akarta hangosan is kimondani. Elég, ha Fenn tud róla.

- Megértem, neked sem lehetett egyszerű sorsod – tette hozzá Ann együtt érzően. – Mellesleg, ha szabad megtudnom, mi választott el benneteket? Azt hittem a mester és a tanítványa közti kapcsolat életre szóló, akárcsak köztem és Sigil közt. Persze belőlem nem csak lovagot faragott, hanem az életemet is megmentette.

- Az enyémet is – közölte meglepően, Mira már azt hitte, mindenki tudja a környezetében. – Egyébként, még a Yavinon szakadtunk el egymástól, a Lázadás oldalán küzdve. Már győztünk, semlegesítettük az össze birodalmat, legalábbis azt hittük. Az egyikük még nagyon is élt, a hátam mögül szegezte ránk a fegyverét. És mivel alaposan megcsonkítottam az előbb, velem számolt le. Fenn azt hitte, hogy már meghaltam, aztán Sigil sietett a segítségemre. De csak megmentett, már nem várta meg, hogy magamhoz térjek. Úgy intézte, a Nar Sahaddaan töltsen az eljövendő három évet, és amikor Jaris rám talált... már nem voltunk ugyanazok az emberek.

- De mégis megmentett, ezért mély hálával tartozol az emlékének, mindörökre – szögezte le a twi'lek a teljesen nyilvánvalót, melyet ekkorra már Wess is belátott.

- Tudom, de már nem mondhatom meg neki – ekkor kezdett feltűnni neki, hogy Ann még a szokásosnál is kevesebb figyelmet szentel rá. Már vissza sem nézett. Ehelyett csak meredten bámult ki az ablakon át, látszólag rá sem hederítve.

- Rá gondolsz, vagy arra, ami történt veled?

- Mindkettőre, és egyikre sem – hangzott a felet, mely nem adott választ egyetlen értelmes kérdésre sem. Sőt, csak újabb talányokat teremtett.

- Tudod, ha akarod, segíthetek. Odalent, a koszos sikátorokban nap, mint nap olyanokat kellett szemlélnem, akik iszonyatos dolgokat tettek a szolgálóikkal. Ha nincs az Erő, ha Fenn nem tanít olyan alaposan, akár én is egy lehettem volna közülük. De még így is, pontosan tudom, hogy azok a szerencsétlenek min mentek keresztül.

- Te nem tudhatod, hogy nekem mi kellett átélnem – Mira kissé hiúnak, tán önzőnek tartotta a keserű feleletet, míg el nem kezdett kutakodni az Erővel. A twi'lek jóval erőteljesebb képességeinek (vagy tán alaposabb tanításainak?) köszönhetően nem tudott sokat kihámozni a tudatából. Sőt, tulajdonképpen semmit sem. Az, amit állított egyszerűen nem volt benne az emlékezetében. *Meg sem történtek volna?*

- Még te magad sem... – sziszegte a lány fogai közt, szép lassan hátrafelé lépdelve. Nem tudta, hogy mit tegyen, vagy mihez is kezdjen. *Egyáltalán mi oka lehetett hazudni?* – egyre csak ez járta át elméjét, mely ugyan csak gyermeki, de mégis úgy gondolkozik, mintha már felnőtt lenne. A mesterével... Fennel együtt már elbírnának vele. Csak szólnia kellene és akkor... de esélye sincs, hogy időben elérhesse.

- Ez nem az, amire gondolsz – próbálta a nő nyugtatgatni, immár felé irányozva halványkék szemeit. Neki szentelve a teljes figyelmét. – Nyugi, nem akarlak bántani, ahogy egyikőtöket sem. Csak kérlek, ne szaladj el! – azzal mindent, csak épp jó nem tenne. *Egyikünk számára sem.* – Hallgass végig, hogy te is megérthesd!

- Rendben, hallgatlak – vágta rá idegesen, s hevesen szorongatva a fényszabljáját. Egy szavát sem hitte el a kétes oldalon álló nőnek, de így legalább időt nyerhet.

Az sosem lehet probléma.

- Mondd csak, odalent, azon mocskos helyen, milyen volt ez élet? Nehezen boldogultál, vagy nevetve jártad az utcákat? Csak nem azon kaptad magadat néhány istentelen reggelen, hogy bárcsak véget érne, minden?

- De... ennek mi köze van ehhez? – értetlenkedett, majd a félelem és a kíváncsiság (Vajon mi sarkallhatta erre Annt?) együttesen csak megoldotta a nyelvét. – Ami azt illeti, csak nagyon nehezen tudtam életben maradni. Sokat nélkülöztem, és éheztem.

És igen, volt, hogy már majdnem feladtam, hogy a saját kezemmel akartam véget vetni az életemnek. De nem adtam fel, tudtam, éreztem a dolgok jobbra fordulását. Minden egyes nap abban reménykedtem, hogy Fenn eljön értem. Meg is történt, de ehhez már nekem kellett lépnem. A mai napig csak ámulok a szerencsémén.

- Igen, érzem az igazadat, gyermekem. A te jellemed erős, akár az acél. Le tudtad rázni magadról a terhet, a nem is olyan súlyos terhet, mint azt a környezetemben élők éreztették veled. De tudod, nem lehet mindenki ilyen erős. Sem az elméjében, sem a szívében. Én elbuktam ezt a próbatételt. Nem is a testem, a lelkem roppant össze.

- De akkor... hogyan?

- Amikor Sigil rám talált, pontosabban megvett, nem voltam több egy lélektelen váznál, aki naphosszat ül egy helyben, maga előtt nézve a mindenséget, akárcsak egy virágcserep. Ő mindent megpróbált, folyton-folyvást csak meditált és magyarázta az élet dolgait, de nem sokat ért el. Hosszú hónapokba telt az is, mire egyáltalán megnyíltam valamelyest, és két esztendő után újra beszélni kezdtem. Utána folyton gyötörtek a történetek, képek formájában hasítva az elmémet. De nem csak az álmaimban, hanem akárhányszor behunytam a szemem. Tudta, hogy nincs más megoldás. Sőt, én kértem rá, akárhányszor bevillant az egyik borzalmas emlék...

- Kitörölte az emlékezeted? – eszmélt rá Mira a szörnyű tévedésére. Ő sokkal inkább ellenséges, ártó szándékot feltételezett az üresség mögött. Pedig az nem a semmi, hanem valaminek a hűlt helye volt, amit meglelt. – De akkor honnan tudod, hogy megtörtént? Akár hazudhatott is, hogy kihasználjon, vagy bármit.

- Az igazat mondta, efelől nincs kétségem. Volt, amikor én is azt hittem, de később jöttek mások is, akik megerősítették a történeteket. Köztük az egyik, aki a borzalmakat művelte velem – az ő esetében nem a megölése, hanem az életben hagyása jelentette a kihívást. – Az ő fejében tisztán éreztem, hogy tudja, mit és hogyan tett. Emlékezett rá, ahogyan ott ültem. Félve, elkeseredve bámulva a semmibe. Sigil csak azt a két évet törölte ki, egy nappal sem többet. Mégis érzem az ürességet, és hiányolom, ami elveszett. Egy részem néha azt kívánja, hogy bárcsak visszajönnének, amikor tudom, hogy azok az örületbe kergettek. De ezen felesleges rágódnom. Csinálhatok akármit, akár éveken át is bámulhatom a semmit, szerencsére sosem jönnek már vissza azok a percek. Sigil félelmetesen alapos munkát végzett, szinte már irigylem érte.

- Igen, ő mindenkinél behatóbban ismerte az Erőt, akit valaha ismertem.

- Kíváncsi vagyok, mi vihette el, bár ez is csak keserűséggel töltene el – folytatta tovább a búslakodását Ann. – Három hete láttam utoljára, de a kor még akkor sem mutatkozott meg rajta. Olyan erős volt, akár egy kőszikla.

- Három hete?! – csattant fel Mira meglepetten. – De mi azt hittük, hogy már három hónappal ezelőtt meghalt, a Tarison. Ez azt jelenti, hogy...

- Még nem halt meg.